

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

شباهنگ راد
۰۵ نومبر ۲۰۲۴

«انسان دوستی سرمایه تهوع آور است»

مبحث انسان دوستی به مانند دیگر مبحث‌ها در جهان سرمایه‌داری آن‌گونه کالبدشناسی شده است که دنیا در عرصه های مختلف نظاره‌گر آن است. آنچه به سر مردم سرتاسر دنیا آمده است علامت باز شناخت محتوای "انسان دوستان" فعلی هست. مطمئناً بروز مدل‌های اعمال شده به زیرساخت‌های جامعه و به سرپناه میلیون‌ها انسان تحت ستم، یقین به این موضوع هست که از زبان حاکمان جهان و زیرپوشش دفاع از حقوق و حیات انسان‌ها می‌آید. پس مراد [حاکمان] را به‌آسانی می‌شود درک کرد و فهمید که چطور در پی بازشناسی مقوله پیرامون مراقبت و به رسمیت شناختن حقوق انسان‌ها است.

ضرورت به بازاری یا ورود به فصل [سیاسی] بسیار دور ادعاکنندگان و به اصطلاح انسان دوستان نیست؛ اتفاقات یک سال و اندی که فضای دنیای سیاست و نیز به زندگی بخش بزرگی از مردم منطقه اثر گذاشته است را می‌شود مورد بازبینی قرارداد تا به فهم بنیانی مبحث انسان دوستی فرمانروایان پی برد. پیداست که همه جستارها، به نام و به اسم آینده فارغ از تشنج و بی‌دردسر از مصائب و مشکلات [مردم] انجام می‌شود و همه، هواخواه مقوله "انسان دوستی" هستند. اما آنچه در پهنه جهان و به خصوص بر حیات و هستی میلیاردها انسان سایه انداخته، کاملاً عکس آنچه گفته و در حقیقت ادعا - شده و - می‌شود، هست. پس جهان حقیقی و حقیقت را نمی‌شود با ادعا و حرف سنجید، بلکه ملاک اقدام عملی است؛ عملی که مردم را بهت‌زده و در حیرت کامل فروبرده است.

به عبارت دیگر "انسان دوستان" جهان، به سر و به خانه بیش از دو میلیون توده محروم راکت، توپ و بمب پرتاب کرده‌اند تا فصل تازه‌ای از به رسمیت‌شناختن "حقوق" انسان‌ها را تجربه کنند. آمار و ارقام گذشته، مجروح، مفقود شده، آواره و خرابی‌ها از دست‌رفته است و به قول خودی‌هایشان ۳۵۰ سال طول خواهد کشید تا غزه، به‌روز قبل از ۷ اکتوبر ۲۰۲۳ برگردد. به‌تازگی هم "مرکز نظارت بر حقوق بشر" اعلام کرده است: «امریکا و المان در گشتار جمعی در شمال غزه مشارکت دارند و نوشت تعداد بمب‌های ریخته شده در غزه از تعداد بمب‌های جنگ جهانی دوم بیشتر شده است». در ادامه پیرامون کوچ اجباری گزارش داده است: «در کنار همه پرونده‌هایی که در مورد کوچ اجباری در دنیا وجود دارد، مسأله فلسطین و به‌خصوص غزه را می‌توان شدیدترین و طولانی‌ترین مورد دانست. غزه، نوار باریک ساحلی در شرق مدیترانه است که به دلیل تاریخچه‌ای طولانی از تجاوزات صهیونیست‌ها

یکی از بحران‌زاترین مناطق جهان به شمار می‌رود. این وضعیت به نقض‌های مکرر حقوق بشر منجر شده که یکی از آن‌ها کوچ اجباری میلیون‌ها نفر از ساکنان آن در درون و همچنین به بیرون از این باریکه است و...».

مسلماً منظور شمارش و توضیح بیشتر دوروبر آمار و ارقام نیست؛ بلکه اثرات تلخ سیاسی و اقتصادی هست که دنیا زیرپوشش انسان‌دوستی [حکومت‌مداران و دولت‌مداران]، با آن‌ها رودررو است. اگرچه وقوع رویدادهای فجیع موضوع تازه نیست و بشر با بزرگترین فجایع تاریخ (یعنی با بمباران اتمی هیروشیما در سال ۱۹۴۵) مواجه بود که در آن ۳۰ درصد از جمعیت هیروشیما را نابود کرد و بر زمین و بر نسل‌های بعد از آن اثر سوء گذاشت. متأسفانه چنین اتفاقات رقت‌آور در دنیای طبقاتی بسیار فراوان هست و علاوه بر این‌ها پیداست که جنگ‌های امپریالیستی منطقه خاورمیانه بمانند پیشین، از مختصات و از غرض واحد فرمان‌برداری می‌کنند و تفاوتی باهم ندارند. حاکمان بیهوده می‌گویند و سعی‌شان در آن است تا علل اوضاع نابسامان جهان سرمایه‌داری را، در بروز تنش‌های سیاسی فرومایه [در درون] همراه با تخریب خانه و کاشانه مردم پاسخ دهند. قطعاً از فرهنگ و از ادبیات مختص به خود تبعیت می‌کنند که بدون تردید همسان با فرهنگ و با ادبیات مردم زیر ستم نیست. دلیل بسیار واضح هست و آن اینکه از تبار غارت‌کنندگان منابع طبیعی جامعه و از خانواده اشغالگران سرزمین دیگران هستند. در این عرصه‌ها بسیار قهرآلود هستند و صدور قطعنامه‌های امتداد دار [توسط سازمان ملل و..] هم از اسرائیل در حمله خشونت‌بار به غزه، بی‌اثر هست. بیش از حد وقیح شده‌اند و پاره‌کردن "منشور" سازمان توسط نماینده اسرائیل در جلسه و نیز صدور قطعنامه‌های بی‌مایه ممتد پیرامون آتش‌بس توسط اکثریت کشورهای عضو، و به دنبال وتو دولت امریکا از وقوع جنایات بی‌شمار، نمونه قوانین تعریف‌شده طبقه سرمایه‌داری در هدایت جهان مطابق باسیاست‌ها و منفعت جناح‌های خودی هست؛ مهم‌تر اینکه نمونه پوچ بودن نظر حاکمان جهان کنونی در باورداشت به مقوله انسان‌دوستی است. معلوم شده است که جنایات گسترده و ارتكابی دولت اسرائیل بدون حمایت بی‌قیدوشرط دولت‌های امپریالیستی به‌ویژه دولت امریکا، آلمان، انگلستان و دیگر هم‌عقیده‌شان در نوار غزه و لبنان، محال بود و هست. ۸۰ درصد از هزینه نظامی دولت سرکوبگر اسرائیل را دولت امریکا تأمین می‌کند؛ دولتی که از یک‌طرف "نگران" اتفاقات "غیرانسانی" در غزه هست و از طرف دیگر قطعنامه‌های اکثریت کشورهای عضو سازمان ملل [پیرامون آتش‌بس] را وتو می‌کند و هم‌زمان تأمین‌کننده اصلی تسلیحات و ادوات نظامی به دولت اسرائیل در جهت تداوم جنگ، گشتار کودکان و آواره‌کردن بیش از پیش توده‌های محروم غزه هست. پس بنابه چنین رفتار و کرداری، به بحث گذاشتن این نظر غلط نیست که همه [علی‌رغم یاهوگوئی‌های بی‌دروپیکر]، همکار و همیار دولت اسرائیل در پیشبرد سیاست‌های سرکوب توده‌های بی‌دفاع غزه، کوچ اجباری و اشغال سرزمینشان هستند. همان‌گونه که در گزارش‌ها آمده و از تصاویر مخابره شده پیداست، نوار غزه انباشته از خاک و سنگ در اثر بمباران ۲۴ ساعته دولت اسرائیل شده است و به‌هیچ‌وجه قابل‌سکونت و زندگی نیست؛ سرپناهی برای زندگی نمانده است؛ آب، نان و برق نیست و غذا را بروی شان بستند و دستگیرکنندگان را برهنه و تحقیر می‌کنند تا "انسانیت" خود را به جامعه انسانی و مدافع میلیون‌های توده محروم و به‌ویژه به ستمدیدگان غزه نشان دهند.

در نتیجه چطور می‌شود به دلیل سلطه‌طلبی و اشغالگری [زمین]، خانه‌هایشان را خراب کرد و حیات انسان‌ها را گرفت و در همان عین حرف از زندگی بهتر و تحقق خواسته‌های آن‌ها به میان آورد؟ چطور می‌شود کودک را گشت و در همان حال از آینده وی گفت؟ اوج شارلاتانی و حيله‌گری هست و مسئله بسیار فراتر از اهمیت‌دادن به جان و به حقوق پائینی میلیون‌ها زن و مرد، جوان و کودک هست. بدین‌سان تفکر انسان‌دوستی حاکمان فاقد اعتبار و پوچ هست و بدرد دنیای انسانیت نمی‌خورد. چراکه از نظر آن‌ها توصیف انسان وسیله بجهت سودبری، گوشت دم

توپ قراردادن و استنمار بی رحمانه هست. سر آخر بی علت نیست از زبان میلیاردها انسان تحت ستم گفته می شود
که «انسان دوستی سرمایه تهوع آور» است.

۲ نومبر ۲۰۲۴

۱۲ آبان-عقرب-۱۴۰۳